På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Den italienske Republik har undladt at opfylde en forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaten, ved ikke inden for den fastsatte frist at vedtage de nødvendige bestemmelser for at efterkomme Kommissionens beslutning 82/401 af 5. maj 1982 om støtte i sektoren for vin og for frugt og grønsager (EFT L 173, s. 20).**

2. **Den italienske Republik betaler sagens omkostninger.**

Mackenzie Stuart Koopmans Bahlmann

Pescatore O'Keeffe Bosco Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juli 1984.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 6. JUNI 1984 [1]

Høje Domstol.

Ved beslutning nr. 82/401 af 5. maj 1982 (EFT 1982 L 173, s. 20) fastslog Kommissionen, at forskellige former for tilskud og støtte, som regionen Sicilien i medfør af regionallov nr. 16/81 havde vedtaget at yde, var i strid med EØF-traktatens artikel 92 samt med de fælles markedsordninger for vin, frugt og grøntsager. Den italienske regering har ikke anfægtet denne beslutning. Den har

1 — Oversat fra nederlandsk.

blot anmodet de regionale myndigheder på Sicilien om at ophæve de omhandlede lovbestemmelser, hvilket imidlertid hidtil ikke er sket. I artikel 2 i den nævnte beslutning opfordres Den italienske Republik til at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme beslutningen inden for en frist på en måned efter beslutningens meddelelse og underrette Kommissionen herom.

Kommissionen har anlagt sag med påstand om, at det statueres, at Den italienske Republik har undladt at opfylde en forpligtelse, som påhviler den i henhold til traktaten, ved ikke inden for den fastsatte frist at vedtage de nødvendige bestemmelser. De forhold, som har givet anledning til vedtagelsen af beslutningen og beslutningens indhold er blevet udtømmende beskrevet og gengivet i retsmøderapporten, hvorfor jeg kan undlade at omtale dem her.

Den italienske Republik har nedlagt påstand om frifindelse for Kommissionens påstand, og subsidiært om, at det statueres, at tvisten ikke længere har nogen genstand. Den har vedrørende artikel 13 i regionallov nr. 16/81, hvorefter der skal stilles et beløb på 3 milliarder lire til rådighed for det regionale institut for vinarealer og vin for høståret 1981 gjort gældende, at der ikke som anført af Kommissionen i beslutningen er tale om produktionsstøtte. Jeg er imidlertid enig med Kommissionen i, at denne indsigelse gælder beslutningen, der ikke mere kan anfægtes, og at indsigelsen derfor skal forkastes.

Om de øvrige af artiklerne 1, 2 og 7 i regionallov nr. 16/81 omfattede støtteforanstaltninger har den italienske regering anført, at den omhandlede støtte ikke er blevet udbetalt og ikke mere kan udbetales, idet de regnskabsår, der er tale om (høståret 1980/81), er afsluttet. Kommissionens søgsmål er derfor blevet uden genstand.

Kommissionen har anerkendt, at den i de nævnte bestemmelser omhandlede støtte ikke er blevet udbetalt. Men den har dog fastholdt sit krav om at selve bestemmelserne om støtten ophæves, ikke blot fordi de formelt er i strid med fællesskabsretten, men også fordi det må undgås, at støtten eventuelt senere kommer til udbetaling. Om muligheden herfor har parterne i retsmødet fremsat divergerende opfattelser. Det er efter min mening ikke nødvendigt at dvæle ved dette spørgsmål. De bestemmelser, der strider mod fællesskabsretten skal ophæves. Ifølge artikel 189 i EØF-traktaten er en beslutning bindende i alle enkeltheder for dem, den angiver at være rettet til. Dette må derfor også gælde artikel 2 i den omhandlede beslutning, der ikke er blevet anfægtet, og hvori det bestemmes, at bestemmelserne i regionalloven skal ophæves.

Jeg skal derfor foreslå Domstolen, at den statuerer, at Den italienske Republik har undladt at opfylde forpligtelser, der påhviler den i medfør af traktaten ved ikke inden for den fastsatte frist at efterkomme Kommissionens beslutning af 5. maj 1981. Samtidig skal det pålægges Den italienske Republik at afholde sagens omkostninger.